

[Formanden.]

husket som manden, der aldrig veg tilbage for selv de hårdeste arbejdskrav, hvis en sag skulle undersøges til bunds eller forhandles gennem mange led; men det forklarer ikke alene hans betydning og indsats i det offentlige liv.

Edvard Sørensen havde fra sin første dag i folketinget og gennem alle årene derefter en stærkt udviklet sans for at samle kræfterne om de opgaver, hvor han kunne gøre mest nytte. Det var ikke tilfældigt, at det blev den del af lovgivningsarbejdet, som vedrørte de love, der gav kommunerne deres vanskeligste administrationsproblemer — med skattelovene i spidsen.

Så grundigt havde han nemlig arbejdet kommunalt i de år, der gik forud for hans indtræden i folketinget, at han, da han blev medlem i 1929, også selv fandt naturligt, hvad hans partifæller anså for givet, at hans domæne måtte blive skattelovene og andre love, som korresponderede med kommunernes arbejde.

Det betød ikke, at Edvard Sørensen blev en ensidig specialist, eller at han satte skyklapper for øjnene.

Den almene politiske interesse, han havde med fra deltagelsen i arbejdet i ungdomsorganisationerne, førte ham også ind i tilidshverv, der lå ved siden af hans faglige hovedgerning.

Jeg kan eksempelvis nævne hans flerårige gruppeformandsarbejde og hans indsats i det udenrigspolitiske nævn; men han lærte sig hurtigt at tilrettelægge sit arbejde på en sådan måde, at han altid var 100 pct. hjemme i de sager, hvor hans kolleger eller medarbejdere byggede på hans udredninger.

Edvard Sørensen forstod så godt som de bedste at formidle kontakten mellem det offentlige livs mange organer og de mange vælgere, hvis gerning ude i det arbejdende samfund blev præget af lovene og administrationen, og netop derfor blev folkestyret

for ham ikke talemåder, men selve indholdet i hans offentlige tilværelse.

Det er derfor ingen overdrivelse, når det er sagt, at Edvard Sørensens altfor tidlige død er et smerteligt tab for tinget og for det parti, han tilhørte.

For os betyder hans død endvidere tabet af en venlig, forstående og beskeden kollega, der viede sine kræfter til arbejdet for at fremme det, som han anså for at være det rigtige; men som aldrig glemte, at der er mennesker bag sagerne.

Vi vil bevare mindet om ham, og iøvrigt bevares hans minde gennem det præg, han satte på en række af de sager, han arbejdede med gennem de 25 år, hans medlemskab i folketinget varede.

(Medlemmerne påhørte stående formandens mindeord).

Formanden: Fra finansministeren har jeg modtaget følgende skrivelse:

„Finansministeriet.
København, den 13. maj 1954.

I tilslutning til de nylig stedfundne lønforhandlinger med statstjenestemandenes centralorganisationer og Danmarks Lærerforening har regeringen besluttet at nedsætte en lønningskommission, der tæller repræsentanter fra folketingets politiske partier, administrationen og tjenestemandorganisationerne, til udarbejdelse af et forslag til revision af lov nr. 301 af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd.

Kommissionen har til opgave dels at gennemgå tjenestemandslovens almindelige bestemmelser (1. og 3. del) og til disse at foreslå sådanne ændringer, som den siden lovens ikrafttræden stedfundne udvikling og indvundne erfaringer har vist ønskelige, dels at gennemgå lønningsreglerne for de enkelte styrelsesgrene (tjenestemandslovens 2. del) og herunder at fremkomme med forslag til lønningsmæssig placering af de forskellige tjenestemandsklasser.

Kommissionen kan tilkalde enkelte sagkyndige til midlertidig deltagelse i